

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 304/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021 (predtým Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/55/2021) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a konaním Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) a do 31. mája 2023 postupom a konaním Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021 (do 31. mája 2023 pod sp. zn. 10C/55/2021). Navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadostučinenie 7 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne je stranou sporu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných priestoroch vedeného od 28. júla 2021 pôvodne na okresnom súde a po prijatí tzv. súdnej mapy na mestskom súde. S uvedením chronologického prehľadu jednotlivých procesných úkonov sťažovateľka namieta,

že do dnešného dňa (t. j. ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) ani po 3 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby nie je vo veci ani len rozhodnuté a vykonáva sa dokazovanie, ktoré vzhľadom na nesústreďený postup súdu nie je stále ukončené. S poukazom na judikatúru ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a Súdneho dvora Európskej únie, namieta porušenie svojich práv označených v bode 1 tohto uznesenia. K ústavnoprávnym kritériám ochrany práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov uvádza, že predmet sporu predstavuje bežnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, že neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľky, pričom jej záujem na ukončení konania je zrejmý aj zo všetkých podaných sťažností na prietahy adresované predsedovi súdu a žiadostí o nariadenie pojednávania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podľa sťažovateľky súd koná pomaly a nesústreďene, keď ku dňu podania ústavnej sťažnosti sa uskutočnilo iba jedno pojednávanie a rovnako pomalé je aj vyhotovovanie znaleckého posudku zo strany znalca, čo je tiež na zodpovednosti konajúceho súdu.

4. Okrem toho sťažovateľka tvrdí, že predmetný spor má pre ňu značný ekonomický a existenčný význam, ktorý svojím charakterom zasahuje aj do jej majetkovej sféry (volatilita na trhu s nehnuteľnosťami pri predaji nehnuteľnosti v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva a nehradenie náhrady za neužívanie bytu v podielovom spoluvlastníctve zo strany žalovaného) a pre zdĺhavosť neefektívneho a nesústreďeného vedenia namietaného konania porušovateľom, sa tento nepriaznivý dopad na sťažovateľku a jej vieru v súdny systém a spravodlivosť ešte viac negatívne prehlbuje, pričom žalovaný jej neplatí žiadnu náhradu za to, že ona nemôže byť užívať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu a následne mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

6. Pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne. To isté platí aj vo vzťahu k čl. 47 charty (III. ÚS 599/2021).

7. Ústavný súd sťažovateľkinu ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval za vhodné požiadať mestský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde).

8.1. Mestský súd sa vo svojom vyjadrení pod sp. zn. 1SprV/231/2025 zo 14. apríla 2025 s tvrdením sťažovateľky, že súd vo veci nekoná, nestotožnil. Práve naopak, pojednávanie nariadené na 3. apríl 2024 bolo odročené na návrh samotnej sťažovateľky, ktorá sa domáhala nariadenia znaleckého dokazovania na účel určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Pri dodržaní procesného postupu v súvislosti so znaleckým dokazovaním súd žalobkyni uznesením č. k. B2-10C/55/2021-293 z 30. septembra 2024 najskôr uložil, aby zložila preddavok na trovy dôkazu v sume 300 eur, ktorý žalobkyňa 7. októbra 2024. Uznesením č. k. B2-10C/55/2021-297 z 3. októbra 2024 ustanovil znalca, proti ktorému sťažovateľka podala 14. októbra 2024 podanie označené ako sťažnosť (podľa poučenia samotného uznesenia proti uzneseniu nie je odvolanie prípustné, pozn. mestského súdu). Žalovaný sa k tejto „sťažnosti“ sťažovateľky vyjadril 17. októbra 2024. Súd o tomto podaní dosiaľ nerozhodol. Vzhľadom na aktuálny procesný stav v spise mestský súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, keďže skutočnosť, že spis nebol dosiaľ predložený súdnemu znalcovi na účel vypracovania znaleckého posudku, je výraznou mierou ovplyvnený najmä aktívnym procesným správaním sťažovateľky, najmä podaním zo 14. októbra 2024. Poukázal na to, že sťažovateľka na jednej strane súdu vyčíta nečinnosť a na druhej strane do spisu predkladá podania, ktorými sa súd musí procesne zaoberať a ktoré vyplývajú na celkovú plynulosť konania.

8.2. K veci sa vyjadrila aj zákonná sudkyňa, ktorá uviedla podrobný opis úkonov vo veci od jej nápadu 28. júla 2021 doteraz. Z chronologického prehľadu je zrejmé, že okresný súd po dôjdení veci vykonával v nej v roku 2021 príslušné procesné úkony vrátane odstraňovania vád žaloby (28. septembra 2021) a vyzývania sťažovateľky na zaplatenie súdneho poplatku (9. decembra 2021), ku ktorému došlo 16. marca 2022. Následne okresný súd doručoval žalobu na vyjadrenie (22. marca 2022) a vyjadrenie na repliku (13. mája 2022) a 31. januára 2023 doručil sťažovateľke uznesenie s výzvou na špecifikáciu návrhu rozsudku. Dňa 4. mája 2023 súd nariadil pojednávanie na 23. november 2023. Medzitým 9. októbra 2023 došlo súdu komplexné vyjadrenie sťažovateľky od [REDAKOVANÉ] bez doloženia plnomocenstva.

Vyjadrenie bolo doručované právnomu zástupcovi žalovaného 16. októbra 2023. Na pojednávanie 23. novembra 2023 sa žalobkyňa ani zástupca advokátskej kancelárie bez ospravedlnenia nedostavili. Pojednávanie bolo odročené na neurčito, že žalobkyňa bola vyzvaná, aby vysvetlila, kto ju zastupuje. Plnomocenstvo bolo do súdneho spisu doručené po výzve z 18. januára 2024 23. februára 2024 a ten istý deň bolo nariadené pojednávanie na 3. apríl 2024, ktoré bolo odročené na účel ustanovenia znalca na zistenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti; uznesenie o ustanovení znalca bolo vypracované až 30. septembra 2024 a 15. októbra 2024 doručil právny zástupca sťažovateľky sťažnosť so žiadosťou o rozšírenie úlohy znalcovi o určenie priemernej ceny bytu nájmu a prognózy jeho vývoja do budúcnosti. Dňa 21. októbra 2024 došla súdu žiadosť znalca o zaslanie spisového materiálu. Dňa 25. marca 2025 žalovaný podal vzájomnú žalobu. Podľa názoru zákonnej sudkyne súd koná vo veci plynulo, avšak od zvolenia nového právneho zástupcu sťažovateľky dochádza z jeho strany k neustálym obštrukciám a súd zatiaľ nemôže dať vypracovať znalecký posudok, pretože musí reagovať na sťažnosti a požiadavky právneho zástupcu sťažovateľky, reakciou na ktoré je aj vzájomná žaloba. V súčasnosti rozhoduje, či nároky sťažovateľky na tzv. širšie vyporiadania a vzájomnú žalobu nevytlúči na samostatné konanie.

9. Sťažovateľka v replike z 28. apríla 2025 zopakovala vyjadrenie mestského súdu a poukázala na to, že sám súd priznáva dlhodobé vykonávanie procesných úkonov týkajúcich sa dokazovania,

pričom mu trvalo 5 mesiacov a 4 týždne, kým nariadil ňou požadované znalecké dokazovanie a vyzval ju na zloženie preddavku, ktorý uhradila 7. októbra 2024, pričom už v čase podania žaloby sťažovateľky z 28. júla 2021 muselo byť súdu zrejmé už zo samotného predmetu namietaného konania (vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu a náhrady za užívanie bytu), že na rozhodnutie vo veci samej bude nevyhnutné v kontexte kontradiktórnosti konania vykonať znalecké dokazovanie. Tiež namietla, že nemôže byť na jej ťarchu využívanie opravných prostriedkov, a znova poukázala na to, že konanie už trvá 3 roky a, resp. 9 mesiacov, nehovoriac o tom, že po rozhodnutí vo veci samej bude potrebné vyhotoviť písomne rozsudok, ten doručiť sporovým stranám a následne neúspešná sporová strana bude môcť podať odvolanie, čím sa konanie dostane pred odvolací súd, ktorý bude potrebovať nevyhnutný čas na rozhodnutie o podanom odvolaní.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ostatné označené referenčné normy – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 318/2022).

11. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov a vždy nariadiť aj nový termín pojednávania (§ 184 ods. 2 CSP).

12. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy resp. čl. 38 ods. 2 listiny, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESĽP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

13. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní okresného súdu a v dôsledku tzv. súdnej mapy po prechode jeho kompetencií na mestský súd od 1. júna 2023 došlo k vzniku prieťahov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom vo veci konajúceho súdu alebo ho ovplyvnil aj postup sťažovateľky, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednávanej veci.

14. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitost' veci, treba konštatovať, že konanie o zrušenie a vyporiadenie podielového spoluvlastníctva patrí medzi bežnú agendu súdov. V danom type konania je vždy potrebné zistiť hodnotu majúcej sa vysporiadať veci, k čomu možno dospieť nielen znaleckým posudkom nariadeným súdom, ale súkromným znaleckým posudkom predloženým stranou sporu alebo aj odborným vyjadrením. V danej veci z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že sťažovateľka ako žalobkyňa išla do sporu značne nepripravená, o čom svedčia jednak výzvy súdu na odstránenie väd žaloby a úpravu žalobného petitu, nezaplatený súdny poplatok, ktorý je splatný s podaním žaloby, nepripravenosť týkajúca sa dôkaznej povinnosti (súvisiacej osobitne s hodnotou nehnuteľnosti), ako aj uplatnenie ďalších nárokov v rámci tzv. širšieho vyporiadania po viac ako troch rokoch trvania konania.

15. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľky, ústavný súd na základe obsahu spisového materiálu zistil, že sťažovateľka sa na predĺžovaní konania podieľala v značnej miere svojimi podaniami a svojou procesnou nepripravenosťou na spor (k tomu bližšie body 8.1. a 8.2. odôvodnenia tohto uznesenia) a hoci jej ako sporovej strane nemožno vytýkať procesnú aktivitu, keď sa napr. domáha početnými sťažnosťami predsedovi súdu a urgenciami nariadenia pojednávania a tiež využíva prostriedky nápravy (avšak aj tam, kde zákon opravné prostriedky nepripúšťa). Táto „aktivita“ však napriek kvalifikovanému právnenmu zastúpeniu sťažovateľky spôsobuje v konaní istý chaos, s ktorým sa súd musí vysporiadať. Ak sa teda sťažovateľka rozhodla permanentne zahŕňať súd svojimi podaniami, musí rátať s tým, že vysporiadanie sa s nimi zo strany súdu si nesporne vyžaduje i určité časové obdobie.

16. Tretím hodnotiacim kritériom je postup mestského (resp. pôvodne okresného) súdu. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že i keď nebol rozhodne ideálny, súd sa snažil konať pomerne plynule a jednotlivé procesné úkony vykonával podľa možností v pravidelných intervaloch. Z chronologického prehľadu procesných úkonov síce nemožno identifikovať dlhšie obdobia nečinnosti, no napriek tomu okresný súd ani mestský súd nekonali dostatočne striktné podľa nových pravidiel sporového konania. Problém tak ústavný súd vidí predovšetkým v nedôslednom využití procesných inštitútov, ktoré Civilný sporový poriadok dáva súdu, ako aj sporovým stranám ako nástroje na uplatnenie princípu procesnej ekonómie, ako sú prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a sudcovskej koncentrácie konania (§ 149 až § 153 CSP). Takto potom nie všetky úkony nielen súdu, ale aj strán sporu efektívne smerovali, resp. smerujú ku konečnému rozhodnutiu vo veci.

17. Zhrnúc všetky tri kritériá obsiahnuté v bode 12 a posúdené v bodoch 13 až 15 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že účelom a zmyslom už označených procesných inštitútov je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonómie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali riadne a včas. Tieto prostriedky zároveň limitujú aj navrhovanie dôkazov počas súdneho sporu s prihliadnutím na aktivitu strán, ktorých cieľom by malo byť rýchle a hospodárne vyriešenie ich vzájomného sporu. Zodpovednosť za výsledok

sporu patrí sporovým stranám, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita má mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (osobitne s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu). Procesná strana, a to nielen žalobca, taktiež zodpovedá za skutkový základ sporu, čo zrejme zostalo zo strany kvalifikovane právne zastúpenej sťažovateľky nepochopené. Civilné sporové konanie osobitne po 1. júli 2016 je konaním dôkazným, ovládaným tzv. prejednávacím princípom (princípom formálnej pravdy). V takomto type konania sú sporové strany povinné substancovať svoje skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy v jednotlivých procesných úkonoch (len sporové strany zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť a len sporové strany nesú bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu). Na druhej strane mal súd v podstatnej časti napadnutého konania postupovať striktne v súlade so zásadami koncentrácie konania (§ 153 – 154 CSP). Samotný význam koncentrácie konania spočíva v čo najvčasnejšom získaní podkladu na určenie predmetu dokazovania s tým, že možná budúca modifikácia predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny, ktoré vziđu z výsledkov vykonaného dokazovania. Zároveň ústavný súd pripomína že od 1. júla 2026 nastali aj zmeny v koncepcii znaleckého dokazovania, ktoré sa vykonáva zásadne len vtedy, ak na posúdenie skutočností treba vedecké poznatky (§ 207 CSP), že zákon pripúšťa aj súkromný znalecký posudok (§ 209 CSP), ktorý si sťažovateľka mohla zaobstaráť hneď na začiatku sporu, pričom na zistenie ceny veci (a to aj nehnuteľnej) spravidla postačuje odborné vyjadrenie (§ 206 CSP).

18. Napriek týmto nedostatkom napadnutého konania ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou opakovane dáva do pozornosti, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

19. O zjavnú neopodstatnenosť ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

20. Na základe uvedeného ústavný súd zatiaľ nevyhodnotil doterajšiu dĺžku napadnutého konania za nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny ani s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu

a mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že i keď je postup oboch súdov prvej inštancie súdu poznačený nesústredenou činnosťou, doterajšia dĺžka napadnutého konania aj vzhľadom na správanie sťažovateľky nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv.

21. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní nateraz odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keď ani sťažovateľkou numericky deklarovaná dĺžka súdneho konania (3 roky a 9 mesiacov) nie je v danom kontexte spôsobilá kvalifikovane ovplyvniť názor ústavného súdu o neopodstatnenosti tejto ústavnej sťažnosti.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty ústavný súd dáva do pozornosti, že sťažovateľka, resp. jej právny zástupca nerozlišujú jednotlivé ustanovenia (odseky) čl. 47 charty, ale bez podrobnejšieho odôvodnenia namietajú porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Ústavný súd s poukazom na čl. 51 ods. 1 charty pripomína, že sťažovateľkou označený čl. 47 charty normuje v prvom rade základné právo na spravodlivý proces, no aplikovateľnosť charty je podmienená aplikáciou práva Európskej únie (napr. IV. ÚS 172/2020). Argumentácia sťažovateľky k aplikácii charty z dôvodu, že sťažovateľka je občiankou Európskej únie, je nedostatočná. Ústavný súd preto pokladal za bezpredmetné skúmať, či by sa na danú vec aplikoval aj čl. 47 charty, navyše v situácii, keď sťažovateľka sama nepredostrela adekvátny prienik svojho prípadu s právom Európskej únie, a ústavnú sťažnosť vo vzťahu k porušeniu čl. 47 ods. 2 charty ani neodôvodnil. Preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky tiež odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Na záver ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a v prípade, že neefektívna činnosť mestského súdu bude pokračovať, sťažovateľka má možnosť obrátiť na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu